

THE HATING GAME

Copyright © 2016 by Sally Thorne. All rights reserved.  
Published by arrangement with William Morrow, an imprint  
of HarperCollins Publishers.

Copyright © 2018 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România  
[www.hergbenet.ro](http://www.hergbenet.ro)  
[editor@hergbenet.ro](mailto:editor@hergbenet.ro)

Concept grafic: © The Spartan Bureau  
Elemente ilustrație copertă: © mast3r | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
THORNE, SALLY

*Te urăsc, te iubesc* / Sally Thorne ; trad. din lb. engleză de  
Ioana Duda. - București : Editura Herg Benet, 2018  
ISBN 978-606-763-196-8

I. Duda, Ioana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

# TE URĂSC, TE IUBEȘC

Sally Thorne

Traducere din limba engleză de  
IOANA DUDA

P A S S P O R T  
H E R G B E N E T

2018

... într-o poveste scrisă de un om care nu se poate să nu...  
... nu înțelege să împărtășească cunoștințele și...  
... și nu poate să împărtășească cunoștințele și...  
  
**Capitolul 1**

**A**m o teorie. Ura și iubirea sunt foarte asemănătoare. Am avut destul timp să le compar, și asta e concluzia la care am ajuns. Iubirea și ura sunt viscerale. Inima îți bate de stă să îți spargă pieptul, aproape că se vede prin piele și haine. Nu mai ai poftă de mâncare și nu mai poți dormi. De fiecare dată când te întâlnești cu persoana respectivă, simți cum începe să îți clocotească sângele, pompează o adrenalină periculoasă și ești în mood-ul de *luptă-sau-fugă*. De abia mai reușești să îți controlezi corpul. Ești epuizat și asta te sperie.

Iubirea și ura sunt două fețe ale aceluiasi joc – și tu trebuie să câștigi. De ce? Inima și ego-ul. Crede-mă, știi foarte bine.

E vineri după-amiază. Sunt prizonieră aici, la birou, pentru alte câteva ore. Aș prefera să fiu singură în celula mea, dar am un partener. Din păcate. Și simt fiecare ticăit al ceasului său ca un scrijelit pe peretele celulei.

Suntem prinși într-unul din jocurile noastre copilăroase, care nu are nevoie de cuvinte. Tot ceea ce facem este absolut imatur.

Primul lucru pe care trebuie să îl știți despre mine: numele meu e Lucy Hutton. Sunt asistenta executivă a lui Helen Pascal, co-CEO la Bexley&Gamin.

Pe vremuri, mica noastră companie aproape a dat faliment. Realitatea economică însemna că oamenii nu aveau bani ca să își plătească ipotecile, iar cărțile erau un lux. În tot orașul se închideau librării, ca niște lumânări stinse de vânt. Aproape ne obișnuiserăm cu ideea că și noi va trebui să închidem.

În ceasul al unsprezecelea, am încheiat o afacere cu o altă editură. Gamins Publishing a fost forțată să se „căsătorească“ cu imperiul răului, pe ducă și el, cunoscut ca Bexley Books și care era condus de odiosul domn Bexley. Ambele companii se încăpățâneau să credă că o vor salva pe celaltă. Așa că și-au făcut bagajele și s-au mutat împreună, în noua lor casă conjugală. Niciuna dintre părți nu era foarte entuziasmată de această schimbare. Cei de la Bexley își amintea cu nostalgie de culoarea sepia, de vechea lor bucătărie, unde luau prânzul și aveau masa de foosball. Nu le venea să credă că minunata Gamins supraviețuise atât de mult, ei fiind cu tot relaxați în ceea ce privește targeturile. Niște visători care se încăpățâneau să credă că literatura e artă.

Cei de la Bexley, în schimb, erau de părere că numerele sunt mai importante decât cuvintele. Cărțile erau unități care trebuiau vândute. Bravo echipei! De la capăt.

Cei de la Gamins s-au cutremurat de groază văzând cum exuberanții lor frați vitregi aproape smulgeau pagini din cărțile surorilor Brontë sau ale lui Austen. Cum nai-ba reușise Bexley să adune laolaltă atâția oameni, care ar fi fost mult mai potriviti în domeniul contabilității sau dreptului?

Gamin nu ar fi putut niciodată să vadă cărțile ca niște unități de măsură. Ele erau și vor fi mereu ceva magic, ce trebuie respectat.

După un an, oricine ar fi putut spune, de la o privire,

cărei companii îi aparține fiecare angajat, doar după felul în care arăta.

Cei de la Bexley erau matematicieni, iar cei de la Gamins scriitori sensibili. Primii mergeau în haită, vorbind în cifre și rezervații mereu sala de conferințe pentru veșnicele ședințe de planificare. Mai degrabă ședințe de complot.

Cei de la Gamins, cuibăriți în cubiculele lor, porumbbei blânzi în turnul cu ceas, citind cu atenție manuscrisele, în căutarea viitoarei capodopere literare. În jurul lor plutește un aer înmiresmat de ceai de iasomie și hârtie. Shakespeare este bărbatul lor ideal.

Mutarea într-o nouă clădire i-a cam dat peste cap pe toți, mai ales pe cei de la Gamins. Fă rost de o hartă a orașului. Trasează o linie dreaptă între fiecare dintre vechile clădiri ale companiilor, fă un punct roșu exact la jumătatea distanței dintre ele și gata, am ajuns!

Noua clădire Bexley & Gamin este ca o broască râioasă gri, din ciment, așezată pe un drum cu trafic intens. E aproape imposibil să ajungi acolo, după masa. Este înghețată în umbrele dimineții și transpirată după masa.

Clădirea compensează printr-un singur lucru: are parări subterane, care sunt însă luate de cei mai matinali, adică cei de la Bexley.

Helene Pascal și domnul Bexley au făcut un tur al clădirii înainte de mutare și ceva incredibil s-a întâmplat: au căzut de acord asupra unui lucru. Etajul superior era o insultă. Doar un birou pentru conducere? Era absolut nevoie de o reamenajare.

După un brainstorming de o oră, care a mustit de ostilitate, ochii designerului au strălucit, plini de lacrimi sincere. Helene și domnul Bexley au găsit un singur cuvânt comun ca să descrie noul aspect al locului. și acesta a fost

Reamenajarea a fost pe placul lor. Etajul zece este acum un cub transparent, făcut din sticlă și țiglă neagră. Ai putea liniștit să te pensezi folosind orice suprafață ca oglindă – zidurile, podelele, tavanul. Până și birourile noastre sunt făcute din bucăți mari de sticlă.

Privesc cu atenție reflexia din partea cealaltă. Ridic mâna și îmi privesc unghiile. Reflexia mă urmează. Îmi trec mâna prin păr și îmi îndrept gulerul. Am fost în transă. Aproape am uitat că încă mă mai joc jocul astă cu Joshua.

Sunt aici, cu colegul de celulă, pentru că orice general nebun are în subordinea sa, în timpul războiului, pe unul care face munca murdară.

Nici nu s-a pus vreodată problema să avem un asistent, pentru că asta ar fi însemnat ca unul dintre directori să facă o concesie. Fiecare dintre noi stăteam cu ochii în monitoarelor noastre, lângă ușile celor două birouri noi și trebuia să ne descurcăm de unii singuri. Era ca și cum cineva m-a împins în arena Coloseumului, doar că nu eram singură.

Ridic mâna dreaptă din nou. Reflexia mă urmează discret. Îmi pun bărbia în palmă și oftez adânc. Se aude ecoul. Ridic sprânceana stângă, pentru că știu că el nu poate. Și, după cum am prevăzut, fruntea i se ridează, fără niciun rezultat. Am câștigat. Bucuria nu mi se citește pe față. Am rămas rece și impasibilă ca o păpușă. Stăm aici, cu bărbile în mâini și ne holbăm unul în ochii celuilalt.

În fața mea stă asistentul executiv al domnului Bexley. Pajul și servitorul său.

Al doilea lucru cel mai important pe care cineva trebuie să îl știe despre mine e următorul: îl urăsc pe Joshua Templeman. În acest moment copiază fiecare mișcare pe care o fac. E Jocul Oglinziei. Un privitor întâmplător nu

și-ar da seama; e discret ca o umbră. Dar nu pentru mine. Fiecare mișcare a mea este copiată de cealaltă parte a biroului, cu o mică întârziere.

Îmi ridic bărbia din palmă, pe care o îndrept înspre birou. Încet, face același lucru.

Am 28 de ani și parcă am căzut direct în purgatoriu. Parcă sunt la grădiniță.

Am tastat parola: IHATEJOSHUA4EV@. Toate celealte parole de până acum erau variații pe aceeași temă: cât de mult îl urăsc pe Joshua. Pentru totdeauna. Pun pariu că parola lui e IHATELUCINDA4EVA.

Îmi sună telefonul. Julie Atkins, de la departamentul de copyright. Un alt spin în coastă. Aș vrea să îmi deconectez telefonul și să îl arunc într-un cupitor.

— Salut. Ce faci?

Întotdeauna îmi îndulcesc un pic vocea la telefon.

De cealaltă parte a încăperii, ochii lui Joshua se învârt, în timp ce începe să „pedepsească“ tastatura.

— Vreau să te rog ceva.

Știu deja ce vrea să spună.

— Am nevoie să mă amâni cu raportul lunar. Încep să am o migrenă. Nu mă mai pot uita la ecran. Este unul dintre acei oameni groaznici, care pronunță *mi-grenă*.

— Bineînțeles. Înțeleg. Când îl poți face?

— Ești cea mai tare. O să revin luni după-masa. Trebuie să întârzii luni.

Dacă spun da, o să trebuiască să stau mai mult luni seara, ca să termin raportul până marți, la nouă, când va fi ședința cu executivul. Încă de pe acum, săptămâna viitoare se anunță nasoală.

— Ok. Mi se strângе stomachul. Cât poți de repede, te rog.

— Oh, și nici Brian nu îl poate preda pe al lui azi. Ești

asa drăguță. Îți mulțumesc că ești așa de înțelegătoare. Toți suntem de acord că ești cea mai tare de pe aici, când e vorba de rapoarte. Unii oameni, acolo sus, sunt de-a dreptul îngrozitori.

Lingușelile ei parcă îmi mai domolesc ciuda, un pic.

— E în regulă. Vorbim luni.

Închid și nici nu trebuie să mă uit la Joshua. Știu că dă din cap. După câteva momente îl privesc și el se holbează la mine.

Imaginează-ți că mai ai două minute până la cel mai important interviu din viața ta și îți privești cămașa albă. Stiloul albastru îți-a curs prin buzunar. Începi să înjuri de mama focului, îți se strângе stomachul, nervii sunt întinși la maximum. Ești un idiot și totul s-a dus de răpă. Exact asta e culoarea ochilor lui Joshua când se uită la mine.

Aș vrea să pot spune că e urât. Ar trebui să fie un trol scund și gras, cu buză de iepure și ochi care lucesc. Un cocoșat olog. Plin de negi și coșuri. Cu dinți galbeni ca și cașcavalul și cu o transpirație de miroase a ceapă. Dar nu e așa. E cam exact contrariul. O dovedă în plus că nu există dreptate în lume.

Primesc un mail. Îmi smulg privirea de la ne-urâtenia lui Joshua și observ că Helene îmi cere să fac un raport de buget. Îl deschid pe cel de luna trecută și încep.

Mă îndoiesc că cel de luna asta o să fie mult mai bun. Industria editurilor e în cădere liberă. Am auzit de câteva ori, între peretii ăstia, cuvântul restructurare. Și știu unde duce asta. De fiecare dată când ies din lift și îl văd pe Joshua, mă întreb: *de ce nu îmi găsesc un alt job?*

Aveam 11 ani când am făcut o excursie care mi-a determinat mersul vieții. De atunci am devenit fascinată de tipografii. La vîrstă aceea eram deja o devoratoare de cărți. Viața mea se învărtea în jurul vizitei săptămânale la

biblioteca orașului. Împrumutam numărul maxim admis de cărți și puteam să recunosc fiecare bibliotecar în funcție de sunetul pe care îl făcea pantofii lor, pe măsură ce se deplasau printre rânduri.

Până la acea excursie, tot ce îmi doream era să devin bibliotecară. Ba chiar implementasem un sistem de catalogare pentru cărțile din colecția personală. Eram o tocilară și jumătate.

Înainte de excursia noastră la editură, nu mă gândisem prea mult la felul în care o carte ajunge să ia naștere, fizic. A fost o revelație.

Puteai să fii plătit ca să găsești autori, să citești și într-un final să creezi cărți? Coperți nou-nouțe și pagini perfecte, neîndoite la colțuri și fără notițe cu stiloul? Îmi lua foc creierul. Iubeam cărțile noi. Îmi plăcea cel mai mult să le împrumut. Când am ajuns acasă, le-am spus alor mei „*O să lucrez la o editură când mă fac mare*“.

E foarte bine că îmi îndeplineșc un vis din copilarie. Dar, dacă e să fiu sinceră, principalul motiv pentru care nu îmi găsesc un alt job e că nu îl pot lăsa pe Joshua să câștige.

În timp ce muncesc, tot ce aud e cum lovește tastatura și fluieratul leșinat al aparatului de aer condiționat. Din când în când își ridică calculatorul de pe birou și tastează. Nu m-ar mira ca domnul Bexley să îi fi spus și lui Joshua să îi pregătească un raport de buget. Și atunci cei doi directori ar fi putut să se războiască, înarmați cu cifre ce nu se potrivesc. Combustibilul perfect pentru toată ura lor.

— Scuză-mă, Joshua...

Nu mă bagă în seamă un minut întreg. Tastează tot mai tare. Beethoven la pian e mic copil în comparație cu el.

— Da, Lucinda, ce este?

Nici măcar părinții mei nu îmi spun Lucinda. Îmi

încleștez maxilarul, dar apoi, vinovată, îmi relaxez mușchii feței. Dentistul m-a implorat să fac un efort conștient, de fiecare dată când mi se întâmplă asta.

— Lucrezi cumva la cifrele de forecast pentru următoarele patru luni?

Își ridică ambele mâini de pe tastatură și mă fixează cu privirea.

— Nu.

Expir și mă întorc la biroul meu.

— Am terminat raportul acum două ore.

Începe din nou să tasteze. Mă uit la pagina mea de excel și număr până la zece.

Amândoi muncim rapid și avem reputația de a fi Finisheri – știi, genul ăla de angajați care fac toată treaba dificilă și năsoală pe care ceilalți o evită. Prefer să mă aşez și să discut cu oamenii față în față.

Joshua preferă email-ul. Toate mail-urile lui se termină cu: RGDS, J. Ar muri dacă ar scrie REGARDS, JOSHUA? Prea multe taste, se pare. Cine știe câte minute pe an economisește pentru B&G? Nici nu ne cunoaștem bine și deja ne urâm la cuțite.

Încerc din răsputeri să par corporatistă, dar toate chestiile mele nu se potrivesc deloc cu B&G. Sunt o Gamin până în oase. Rujul e prea roșu, părul prea dezordonat. Pantofii mei fac prea multă gălăgie pe gresie. Pur și simplu nu reușesc să întind cardul, ca să cumpăr un costum negru. Niciodată nu a trebuit să port unul la Gamin și refuz cu încăpățânare să devin o Bexley. Garderoba mea e retro și plină de haine din tricot. O bibliotecară chic și cool, sper.

Îmi ia 45 de minute să îmi termin treaba. Mă grăbesc, chiar dacă cifrele nu sunt punctul meu forte, pentru că îmi imaginez că lui Joshua i-ar fi trebuit o oră. Chiar și în

cap mă iau la întrecere cu el.

— Mersi, Lucy!

O aud în surdină, pe Helene, din spatele ușii biroului ei strălucitor, când îi trimite documentul.

Îmi mai verific o dată inboxul. Totul e la zi. Mă uit la ceas. 15.20.

Îmi verific rujul în bucată de sticlă de lângă monitor. Îl verific pe Joshua, care se uită la mine, plin de satisfacție. Îl fixez și eu cu privirea. Acum ne jucăm de-a fixatul cu privirea.

Ar trebui să vă spun că scopul final al jocurilor noastre e să îl facem pe celălalt să zâmbească sau să plângă. Ceva de genul asta. Voi ști când voi fi câștigat. I-am arătat cel mai frumos zâmbet al meu, rupt din soare, cu toți dinții, ochii îmi străluceau, plini de un optimism prostesc, de parcă fuziunea nu a fost cel mai nasol lucru ce mi s-a întâmplat. M-a scanat din tălpi până-n creștet. Am doar 1.52m, așa că nu i-a luat mult. Apoi a privit pe fereastră. Nu mi-a zâmbit înapoi și mă simt de parcă, într-un fel, îmi poartă zâmbetul în buzunarul de la piept, de atunci.

Când l-am întâlnit pe Joshua, prima oară, am făcut o greșală: i-am zâmbit. Un punct în plus pentru el.

Așadar, am început cu stângul. După câteva săptămâni, eram deja dușmani. Ca apa care se scurge dintr-o țeavă, într-un final a țășnit și a inundat totul.

Am mormătit în spatele mâinii și m-am uitat la buzunarul de la piept al lui Joshua, care se odihnea pe pectoralul stâng.

În fiecare zi poartă o cămașă business identică, de culoare diferită. Albă, alb murdar cu dungi, crem, galben lămâi, muștar, baby blue, ocru, gri-porumbel, navy și neagră. Le poartă în aceeași ordine. Întâmplător, preferata mea este cea ocru, iar cea care îmi place cel mai puțin e

cea muștar, pe care o poartă acum. Toate arată bine pe el. Toate culorile i se potrivesc. Dacă aş purta muștar, aş arăta ca un cadavru. Dar el stă acolo, cu pielea strălucitoare și sănătos-tun.

— Azi, muștar, observ cu voce tare.

De ce pun paie pe foc? Abia aştept luni, să o văd pe cea baby blue.

Mă privește nervos, dar și satisfăcut.

— Observi atât de multe despre mine, Shortcake. Dar țin să îți reamintesc faptul că observațiile despre felul în care arătăm sunt interzise de politica HR de la B&G.

Ah, Jocul HR. Nu l-am mai jucat de o viață.

— Dacă îmi mai spui Shortcake, fac plângere la HR.

Ne observăm unul pe celălalt. Cel puțin asta cred că face.

Se pare că își amintește toate „păcatele“ mele. E vorba despre un document ascuns în calculatorul meu, parolat, în care am notat toate rahaturile care s-au întâmplat între mine și Joshua Templeman. Fiecare am făcut plângere la HR de patru ori, anul trecut.

A primit o mustrare verbală și scrisă cu privire la porecla pe care m-a pus-o. Eu am primit două mustărari. Una pentru abuz verbal și alta pentru o glumă copilăroasă care a scăpat de sub control. Nu sunt mândră de asta.

Nu știe ce să răspundă. Continuăm să ne holbăm unul la celălalt.

**MĂ UIT CUM CĂMĂȘILE** lui Joshua devin tot mai închise la culoare. Azi, bleumarin. Ceea ce înseamnă că urmează negru. Minunata Neagră Zi de Salariu.

Cam aşa stă treaba cu finanțele mele. Mă pregătesc să merg pe jos 25 de minute de la B&G, ca să îmi ridic mașina de la Jerry („Mecanicul“), ceea ce înseamnă că topesc

tot sau chiar mai mult decât am pe card. O să plătesc diferența mâine, când îmi intră salariul.

Mașina mea o să „scuipe“ mai multă chestie din aia neagră și uleioasă în weekendul astă, iar eu o să observ când, deja, cămășile lui Joshua o să fie de un alb ca și cornul de inorog.

Îl sun pe Jerry. Îi duc mașina și o să subzist cu bugetul de criză. Cămășile se închid la culoare. Trebuie să fac ceva cu mașina asta.

Exact în acest moment, Joshua se sprijină de tocul ușii domnului Bexley. Corpul lui umple aproape în întregime holul. Văd asta, pentru că trag cu ochiul în peretele de sticlă de lângă monitorul meu. Îmi aşez la loc părul de pe brațe, cu palmele. Nu o să întorc capul ca să văd mai bine. O să mă prindă. Mereu o face. și apoi o să se încrunte.

Ceasul se mișcă cu greu spre ora 17.00 și văd nori de furtună prin fereastra prăfuită.

Helene a plecat acum o oră – unul dintre avantajele poziției de director este că ai program de student și îmi delegă mie toate treburile.

Domnul Bexley petrece mai multe ore aici pentru că scaunul lui este mult mai confortabil, iar după-masa, când intră soarele în birou, începe să moțăie.

Nu vreau să spun că Joshua și cu mine suntem printre cei mai buni, dar, sincer, uneori simt că aşa e. Echipa de la finanțe și vânzări îi raportează direct lui Joshua și, din toată cantitatea aia imensă de date pe care o primește, el le alege pe cele mai importante și le inserează într-un raport mic, pe care i-l dă mură-n gură domnului Bexley cel înfuriat și cu față roșie.

Eu sunt șeful direct al echipei editoriale, corporate și de marketing și în fiecare lună le adun toate rapoartele într-un singur, pentru Helene. și presupun că și eu i-l dau